

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. L. M.**

zastoupeného advokátem JUDr. Milošem Tuháčkem
sídlem Převrtilská 330, Tábor

proti
žalovanému: **Statutární město Zlín**
sídlem náměstí Míru 12, Zlín

za účasti:
1. **Ing. Z. M., MBA**
2. **Ing. H. E.**
3. **Ing. M. K., MBA, DBA**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, čj. MMZL 063595/2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, čj. MMZL 063595/2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému se ukládá, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informace o výši hrubé mzdy dle platové třídy a platového stupně, o výši osobního ohodnocení, o výši příplatku za vedení a o výši dalších příplatků

vyplacených za každý kalendářní měsíc Ing. H. E. za roky 2015 až 2017 a Ing. M. K. za roky 2015 až 2017.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 33 710,88 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce, JUDr. Miloše Tuháčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 28. 7. 2018, domáhal u žalovaného sdělení informace o hrubém platu, osobním ohodnocení, příplatku za vedení a případných dalších příplatcích jmenovitě určených osob: Ing. Z. M. v letech 2000 až 2007, Ing. H. E. v letech 2008 až 2017, Ing. J. S. v letech 2000 až 2007 a Ing. M. K. v letech 2007 až 2017.
2. Žalovaný tuto žádost třikrát odmítl (14. 8. 2018, 18. 10. 2018 a 21. 12. 2018), přičemž k odvolání žalobce všechna tři rozhodnutí zrušil Krajský úřad Zlínského kraje (dále též „krajský úřad“) jako odvolací orgán. V pořadí čtvrtým, výše označeným rozhodnutím (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný žádost opět odmítl. Žalobce proti napadenému rozhodnutí nepodal odvolání, ale brojil proti němu u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 10. 6. 2019.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Žalobou napadl přímo prvostupňové rozhodnutí, neboť se pohybuje v nekončícím kolotoči nezákonných rozhodnutí žalovaného. Odvolací orgán ruší žalovanému jeho rozhodnutí jen proto, aby žalovaný vydal obsahově shodné, nezákonné a neodůvodněné rozhodnutí. Za této situace se žalobce důvodně obává, že informace mu nebude nikdy poskytnuta a jediným, kdo může sjednat nápravu, je soud. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 - 44 uvedl, že v takových případech je na místě žalovat samotný povinný subjekt, kterým je v nyní řešené věci žalovaný. Možnost žalovat přímo rozhodnutí povinného subjektu připustil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 6. 11. 2017, čj. 7 As 192/2017 - 25.
4. Žalobce se od července roku 2018 domáhá poskytnutí informací o hrubém platu, osobním ohodnocení, příplatku za vedení a jiných příplatků, které žalovaný vyplácel v jednotlivých letech svým čtyřem vysoce postaveným úředníkům – Ing. M. (bývalý tajemník magistrátu města Zlín), Ing. E. (tajemnice magistrátu města Zlín), Ing. S. (bývalý ředitel městské policie) a Ing. K. (ředitel městské policie). Žalovaný zprvu odmítl žalobcovu žádost odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, N 188/87 SbNU 77. Odvolací orgán zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a vysvětlil mu, jak má postupovat. Nato žalovaný vyzval žalobce, aby doplnil svou žádost o to, v čem spočívá veřejný zájem na poskytnutí informace a k jakému účelu mají tyto informace sloužit. Následně vydal žalovaný další odmítavá rozhodnutí. Argumenty žalovaného jsou přitom stále stejné. Žalobce se o platy a odměny výše jmenovaných úředníků zajímá dlouhodobě – jeho žádost ostatně byla projednána před zdejším soudem pod sp. zn. 29 A 53/2015. V této věci se také žalobce obšírně vyjádřil ke své motivaci,

proč o dané informace žádá. V minulosti pracoval jako vedoucí oddělení IT žalovaného a byl na něj činen nátlak, aby manipuloval s veřejnými zakázkami. Žalobce takovou manipulaci odmítl a byl propuštěn. Proto existuje reálné podezření, že další osoby, které neodmítly tento nátlak, byly za nezákonný postup pravidelně odměňovány. Výši odměn určuje pouze tajemník úřadu volnou úvahou a je zde významný prostor pro korupční jednání. Dotčené osoby měly hlavní slovo při realizaci veřejných zakázek a za mnohé z nich dostal žalovaný pokutu ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Do dnešního dne žalobci informace nebyly poskytnuty, a to i přes názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozsudku ze dne 12. 12. 2017, čj. 29 A 53/2015 - 280. Z tohoto řízení musela být žalovanému známa motivace žalobce k poskytnutí informací – např. žalobce uváděl, že průměrný měsíční plat Ing. S. byl v roce 2006 ve výši 38 426 Kč, zatímco v lednu a únoru 2017 najednou 75 367 Kč. Veřejným zájmem je nejen kontrola vynakládaných veřejných prostředků, ale také kontrola plnění povinností žalovaného poskytovat veřejnosti pravdivé informace.

5. Žalobce je přesvědčen, že všechny podmínky, které na něj klade nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, splnil. Žalovaný neprovedl žádný test proporcionality a zaměřil se pouze na subjektivní hodnocení žalobce. V testu proporcionality by však měl žalovaný zejména zohlednit, jaké informace jsou žádány, koho se týkají a za jakým účelem o ně žalobce stojí. Zákon o svobodném přístupu k informacím neukládá žadateli o informace povinnost svou motivaci k žádosti o informace jakkoliv odůvodňovat. Nelze proto klást k tíži žalobce, že takové důvody zpočátku neuváděl.
6. Závěrem žalobce navrhl soudu, aby podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, nařídil žalovanému poskytnout požadované informace.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Odmítá názor žalobce, že ten se nachází v nějakém obstrukčním kolotoči správních rozhodnutí. Žalovaný v každé fázi řízení respektoval názor odvolacího orgánu a svá rozhodnutí s ohledem na tyto výtky konkretizoval, rozšiřoval a zpodrobňoval. Nelze proto všechna čtyři rozhodnutí žalovaného hodnotit jako obsahově shodná. Výše citovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a nálezy sp. zn. IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. 4. 2018 (N 64/89 SbNU 25) byly v době rozhodování relativně nové a nebyla dostatečně odzkoušena praxe provádění testů proporcionality, což mohlo ovlivnit celkovou délku řízení. Navíc na informace o platech není nárok, jehož okamžité neuspokojení znamená zásadní a nevratný zásah do práv žadatele. Nutno také dodat, že na vzniklé situaci se podílel také žalobce. Ve své žádosti totiž vůbec neuvedl důvody, kvůli kterým informace požaduje. Žalobcem citovaná judikatura na řešenou věc nedopadá. Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 278/2015 byl vydán před klíčovým nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a vycházel z myšlenky, že platové údaje mají být poskytovány plošně komukoliv a bez udání důvodu. Také se věnoval „obstrukčnímu kolotoči“ a uvedl, že žalobu přímo proti povinnému subjektu je možné podat, pakliže povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu. O to však nyní nejde, neboť žalovaný se vždy snažil své rozhodnutí přizpůsobit právnímu názoru odvolacího orgánu. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 192/2017 - 25 se dotýkal údajů z účetnictví, u kterých nebylo nutné provádět test proporcionality. Žalovaný si myslí, že podaná

žaloba je předčasná a navíc je podána proti nesprávnému subjektu. Žalobce se měl proti napadenému rozhodnutí odvolat.

8. Žádost totožného znění podal žalobce již dvakrát dne 5. 4. 2018 a 9. 6. 2018. Obě tyto žádosti žalovaný zamítl a žalobce se neodvolal. Pokud jde o podstatu věci, žádost směřuje k poskytnutí podrobných adresných osobních údajů, které drtivá většina zaměstnanců považuje za velmi citlivé, mnohdy citlivější, než údaj o zdravotním stavu. O tom svědčí i to, že zaměstnanci žalovaného iniciovali u Ústavního soudu řízení, které vyústilo ve vydání nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Dopady obdobných žádostí považuje žalovaný za zásadní. Pro poskytnutí adresných platových informací musí existovat zásadní důvody, neboť jde o závažný zásah do práv zaměstnanců.
9. Žalovaný rekapituluje správní řízení a uvádí, že v rámci posledního projednání žádosti provedl v napadeném rozhodnutí velmi rozsáhlý test proporcionality. Posoudil zde veškeré důvody, které do té doby žalobce tvrdil a náležitě se s nimi vypořádal.

IV. Replika žalobce

10. Žádost žalobce není nijak ojedinělá či mimořádná. Obdobné dotazy na platové poměry zaměstnanců jsou, od účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím, velmi časté. Údajné subjektivní vnímání těchto údajů ze strany drtivé většiny zaměstnanců, jak se snaží tvrdit žalovaný, je jeho nepodložená domněnka. Žalobce odmítá, že se na kolotoči rozhodnutí žalovaného nějak podílel. Nebylo jeho povinností uvádět v žádosti její důvody. Nemůže obstát tvrzení žalovaného, že neměl dostatek důvodů a podkladů, na jejichž základě by mohl provést test proporcionality. Žalovaný mohl důvody a podklady k jeho žádosti zjistit z předchozích žádostí a případů žalobce. Navíc si je mohl od žalobce vyžádat již před vydáním prvního rozhodnutí, kterým žádost odmítl. Mohl dokonce vyjít z testu proporcionality, který provedl Krajský soud v Brně ve výše citovaném rozsudku čj. 29 A 53/2015 - 280, týkajícím se obdobné žádosti žalobce.
11. V dané věci šlo zcela jednoznačně o obstrukční kolotoč – jeho podstatou je, že žalovaný setrvale ignoroval pokyny nadřízeného orgánu. Není pravda, že žalovaný v každém rozhodnutí reflektoval názor odvolacího orgánu a přizpůsobil tomu své rozhodnutí. Odvolací orgán několikrát upozornil žalovaného na to, aby postupoval v souladu s Metodickým doporučením k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona o svobodném přístupu k informacím, čj. MV-138779-7/ODK-2017 (dále též „metodické doporučení“, dostupné z: <https://www.mvcr.cz/odk2/clanek/metodicke-materialy-k-zakonny-m-zmocnenim.aspx?q=Y2hudW09Mw%3D%3D>). Z průběhu správního řízení jednoznačně plyne, že odvolací orgán ve všech zrušujících rozhodnutích žalovanému vytkl, že nerespektoval metodické doporučení. Žalovaný neadekvátně zdůrazňoval zájem na ochraně osobních údajů a soukromí, ačkoliv recentní judikatura spíše směřuje k informační otevřenosti týkající se údajů o platech a odměnách. O tom svědčí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, čj. 5 A 40/2015 - 68. K otázce testu proporcionality žalobce ještě cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS.
12. Žalovaný se také zcela mylně domnívá, že žaloba má směřovat proti odvolacímu orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 - 35, nelze nutit žadatele k čistě formálnímu podání opravného prostředku. Proto může žalovat přímo povinný subjekt.

V. Duplika žalovaného

13. Žalovaný považuje platové žádosti za specifické, jelikož zasahují do velmi citlivé oblasti soukromí fyzických osob, které nemohou tento zásah ovlivnit. To, že drtivá většina zaměstnanců vnímá informace o platech citlivě, žalovaný zná z vlastní činnosti velmi dobře. Z cca 150 oslovených zaměstnanců žalovaného souhlasili s poskytnutím svých platových údajů pouze dva, z nichž jeden tak učinil omylem. Citlivost těchto údajů proto není pouze domněnka žalovaného.
14. Podle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a sp. zn. IV. ÚS 1200/16 mají povinné subjekty individuálně posuzovat na základě testu proporcionality, zda jsou dány důvody pro poskytnutí platových informací. Důvody podání žádosti proto hrají klíčovou roli a bez nich nelze test proporcionality provést. Nelze souhlasit se žalobcem, že stačilo jeho tvrzení, že všechny 4 podmínky testu proporcionality splňuje. Důvody své žádosti žalobce sdělil až 13. 12. 2018. Žalovaný také pochybuje o tom, že měl důvody aktuální žádosti vyvozovat z dřívějších žalobcových žádostí a domýšlet, jaké konkrétní pohnutky a myšlenky vedly žalobce k podání té aktuální. Navíc žalobce ve svých předchozích žádostech o platy žádné důvody neuváděl. To, že je žalobce povinen důvody své žádosti sdělit, konstatoval zdejší soud ve výše citovaném rozsudku čj. 29 A 53/2015 - 280.
15. Žalovaný zdůrazňuje, že v posledním (napadeném) rozhodnutí zcela reflektuje metodické doporučení a ve vyčerpávajícím rozsahu provedl test proporcionality. Neexistoval proto žádný obstrukční stav, proti kterému by se žalobce musel bránit žalobou. Až v napadeném rozhodnutí mohl žalovaný posoudit nikoliv procesní nedostatky, které byly postupně odstraněny, ale meritorní důvody pro neposkytnutí předmětných informací. Žalobce si nemůže sám libovolně vybrat, zda přenechá rozhodování o poskytnutí informací soudu namísto nadřízenému orgánu. Soudní ochrana je subsidiární a nastupuje až poté, co povinný subjekt evidentně a prokazatelně nerespektuje názor nadřízeného orgánu, nebo vydává obsahově zcela identická rozhodnutí. Současně žalovaný připomíná, že dne 24. 4. 2019 nabylo účinnosti nové znění § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého mohl přímo nadřízený orgán rozhodnutí žalovaného zrušit a přikázat mu, aby informace poskytl.
16. Žalovaný odmítá názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, čj. 2 As 88/2019 - 29. Ústavní soud pochopitelně nevyloučil poskytování informací o platových poměrech zaměstnanců. Z judikatury Ústavního soudu však neplyne, že status vedoucího, resp. i vrcholného vedoucího zaměstnance, by byl sám o sobě automatickým důvodem pro poskytnutí informace o platu. Pokud Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku čj. 2 As 88/2019 - 29 k tomu, že je postačujícím důvodem pro poskytnutí informace, pokud je záměrem žadatele systematicky zveřejňovat tyto informace na svých webových stránkách (plní roli „společenského hlídacího psa“), vrací se problematika poskytování platových informací do zautomatizované podoby. Individuální testy proporcionality ztrácí smysl.

VI. Další vyjádření

17. V pokračující písemné diskuzi mezi účastníky řízení žalobce upozornil, že novelizovaný § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, opravňující odvolací orgán nařídít poskytnutí informací, lze aplikovat až od 1. 1. 2020. Uzavírá, že informace o hrubém

platu a odměnách jsou věci veřejného zájmu a že je jeho cílem vyvolat o nich diskuzi. Žalobce v daném případě vystupuje jako „společenský hlídací pes“.

18. Žalovaný namítá, že ve svém podání krajskému soudu žalobce uvádí další důvod, pro který požaduje platové údaje dotčených zaměstnanců. Žalobce v průběhu řízení nejdříve důvod žádosti vůbec neuvedl, pak argumentoval veřejným zájmem a kontrolou, následně mluvil o manipulaci s veřejnými zakázkami, a konečně nyní zdůvodňuje svou žádost snahou vyvolat diskuzi s ohledem na to, že dotčení zaměstnanci mají nekontrolovaně rozhodovat o rozdělování platových prostředků na osobní ohodnocení a jiné příplatky. Posledně zmíněný důvod nedává smysl, jelikož není zřejmé, jak příplatky a odměny přiznané podřízeným souvisí s platem samotných vedoucích zaměstnanců. To, že vedoucí zaměstnanci rozhodují o určitých složkách platu svých podřízených, je zcela běžný postup. Současné je otázkou, nakolik může osoba, která nemá možnost přímo a průběžně posuzovat každodenní pracovní náplň a výsledky práce zaměstnanců, relevantně hodnotit výši platu a odměn. Pro účely externí kontroly mezd a platů standardně slouží statistické údaje o průměrných nákladech na zaměstnance.

VII. Řízení před krajským soudem

19. Krajský soud rozhodl původně ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobci plně vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil v rozsudku ze dne 29. 11. 2021, čj. 30 A 88/2019 - 121, „aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informace o výši hrubého platu dle platové třídy a platového stupně, o výši osobního ohodnocení, o výši příplatku za vedení a o výši dalších příplatků vyplacených za každý kalendářní měsíc Ing. Z. M. za roky 2000 až 2007, Ing. H. E. za roky 2008 až 2017, Ing. J. S. za roky 2000 až 2007 a Ing. M. K. za roky 2007 až 2017“. Informační příkaz krajského soudu však neobstál v kasačním přezkumu.
20. Nejvyšší správní soud dal sice v rozsudku ze dne 14. 4. 2022, čj. 10 As 542/2021 - 99 krajskému soudu za pravdu v tom, že žalobce na určité informace o platech úředníků magistrátu nárok má, ovšem ne nutně v požadovaném rozsahu. Krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu dostatečně nezabýval tím, zda je namístě poskytnout žalobci informace o platech za celé jím uváděné období, které je poměrně dlouhé (nejstarší požadované informace byly v době podání žádosti o informace 11 let staré). Nejvyšší správní soud uzavřel: „V dalším řízení proto krajský soud zváží, zda důvody žalobce jsou natolik pádné, že vyžadují poskytnout informace o platech Ing. E. a Ing. K. za dlouhých deset let nazpět. NSS zatím v podáních žalobce žádné takové pádné důvody, které by ospravedlnily poskytnutí informace o platu za dlouhých deset let, nevidí – a rozhodně takovým důvodem není, že si žalobce chce ‚ověřit‘ správnost již dříve poskytnutých informací. Je proto třeba, aby krajský soud důkladně zvážil argumentaci, že plnohodnotnou alternativou informace o platech individualizovaných osob za tak dlouhé (desetileté) období je poskytnutí agregované (neadresné) informace o platech vedoucích úředníků ve Zlíně za stejné období, kterou žalobce již dostal Současně soud žalobce vyzve, aby se k tomu vyjádřil a důvody své žádosti v tomto ohledu upřesnil či rozvedl. Pokud žalobce další pádné argumenty pro poskytnutí individualizované informace za deset let nazpět neposkytne, soud přikáže žalovanému poskytnout informaci o platech těchto osob jen za dobu, která je přiměřená obecnějším důvodům žádosti, tedy za několik málo let nazpět“.

21. Veden tímto právním názorem se krajský soud rozhodl nařídit ve věci jednání, aby dal žalobci možnost náležitě soudu vysvětlit důvody své žádosti. Jednání ve věci proběhlo dne 22. 6. 2022 za přítomnosti žalobce, jeho právního zástupce a zástupce žalovaného; osoby zúčastněné na řízení se z jednání omluvily. Žalobce a jeho právní zástupce přednesli na jednání řadu důvodů podporujících zájem žalobce o platy úředních osob za celé stanovené období. Soud je nyní shrne tak, jak jim z přednesu strany žalující i z jejího písemného podání zaslaného před jednáním porozuměl.
22. Žalobce v první řadě připomněl, že jeho žádost souvisí s podezřením, že na Magistrátu města Zlína se dlouhodobě manipuluje s veřejnými zakázkami a že poslušní úředníci dostávají odměny za to, že manipulace umožňují. Žalobce má s touto věcí osobní zkušenost, neboť od roku 1999 pracoval pro žalovaného jako vedoucí odboru IT. Na tuto funkci rezignoval poté, co odmítl požadavek tehdejšího tajemníka, aby připravil zadávací dokumentaci veřejné zakázky pro výběr systémového integrátora tak, že ve výběrovém řízení zvítězí konkrétní uchazeč. V této souvislosti zmínil žalobce vysoké odměny vedoucích odborů IT, kteří nastoupili poté, co žalobce na tuto funkci rezignoval. Na základě žalobcových upozornění pak proběhly u žalovaného kontroly v oblasti zadávání veřejných zakázek a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže odhalil řadu pochybení a udělil žalovanému několik pokut. Převážnou většinu zakázek zadával odbor dopravy a městská policie stejné firmě. Nešvary v oblasti veřejných zakázek jsou systémové povahy a mají počátky už v době působení dřívějšího tajemníka, Ing. M. Žalobce dále upozornil, že o určité informace o platech daných úředních osob žádal již od roku 2012. Na základě tehdejší žádosti mu je žalovaný poskytl až v roce 2020, ovšem šlo o informace evidentně nepravdivé, s řadou nesrovnalostí. Nynější žádost mu má umožnit, aby si pravdivost poskytnutých informací ověřil. Jako příklad uvedl mimořádně vysoké odměny u bývalého tajemníka magistrátu, Ing. M. Zmínil také, že magistrát mu v minulosti poskytl nepřesné informace ohledně souhlasu jednoho z úředníků, na jehož plat se ptal – bývalého ředitele městské policie, Ing. S. – ke zpřístupnění jeho osobních údajů. Na magistrátu dále v minulosti nefungoval kontrolní výbor, který by hlídal hospodaření s veřejnými prostředky a žalobce jeho úlohu do určité míry supljuje. O mimořádných odměnách úředníků rozhoduje tajemník sám, a ten odmítá příslušné údaje zpřístupnit ke kontrole dokonce i první náměstkyni primátora. Ta svou zkušenost sdílela v diskuzi k žalobcovu článku na internetu. Ze strany magistrátu dochází také k zastrahování žalobce v médiích.
23. Žalobce ke svým tvrzením nabídl celou řadu důkazů. Kromě výpisu z internetové diskuze o svého článku však veškeré další listinné důkazy předložil soudu až při jednání. Jednalo se o plnou slohu dokumentů, u nichž žalobce nevysvětlil, co ze svých tvrzení chce tou kterou listinou vlastně prokázat. Soud nicméně veškeré důkazní návrhy zamítl, neboť dospěl k závěru, že nejsou pro věc podstatné. I kdyby totiž žalobce veškerá svá tvrzení prokázal, nebyla by způsobilá přesvědčit soud, aby nařídil žalovanému poskytnout žalobci informace za delší období, než nakonec učinil. K tomu podá soud podrobnější výklad níže v posouzení věci.
24. Pokud jde o žalovaného, ten na jednání trval na tom, že veškeré dosud poskytnuté informace o platech úředníků magistrátu jsou úplné a pravdivé. Vysvětlil, že žalobci na základě předchozích žádostí poskytl údaje o celkové výši platů příslušných osob do roku 2015. Výrazně vyšší plat dřívějšího tajemníka oproti současné tajemnici je dáný tím, že Ing. M. nastoupil v roce 1999 jako krizový manažer a navíc v té době byly velmi nízké základní tabulkové platy. Proto pobíral ve srovnání se současnou tajemnicí podstatně vyšší

mimořádné odměny. Žalobci v minulosti vyvrátil i další jeho mylné domněnky a lichá podezření. Většinou byla dána neznalostí platové problematiky, neboť na výši platu za určitý měsíc se může projevit dovolená, nemocenská, doplatek za předchozí období apod. Pravdivost poskytnutých informací může ostatně zkontrolovat krajský úřad na základě stížnosti. Dále žalovaný vysvětlil, že u něj v současné době celkovou částku na odměny úředníků schvaluje Rada obce. Samotnému tajemníkovi stanoví mimořádnou odměnu primátor, tajemník pak rozhoduje o odměnách vedoucích odborů a o celkové částce na odměny přidělené jednotlivým odborům. Náměstek primátora či radní jakožto politik zpravidla není schopen vyhodnotit práci jednotlivých úředníků a tudíž ani adekvátnost tajemníkem přidělených odměn.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba je **důvodná**.
26. Krajský soud se v předchozím rozsudku ze dne 29. 11. 2021, čj. 30 A 88/2019 - 121 podrobně zabýval jak přípustností žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného v informační věci, tak i její důvodností z hlediska splnění podmínek výše citovaného platového nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Nejvyšší správní soud jeho úvahy v převážné většině potvrdil ve výše citovaném zrušujícím rozsudku v této věci čj. 10 As 542/2021 - 99. Proto je krajský soud nebude opakovat a pro stručnost na oba citované rozsudky odkazuje. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem tak zbývalo již jen posoudit, za jak dlouhé časové období by měl krajský soud uložit žalovanému požadované informace o platech úředních osob poskytnout. Tyto úvahy se odehrávaly na půdorysu první podmínky vytyčené Ústavním soudem, tedy zda (a nakolik) je účelem vyžádání informace přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu.
27. Krajský soud nejprve konstatuje, že žalobce zčásti opakuje důvody své žádosti, které již oba stupně správního soudnictví zhodnotily dříve. Žalobcův příběh i jeho dávné kořeny jsou správním soudům dobře známy. Vždyť právě na tomto příběhu a na žádostech o informace, které z něj vzešly, se formovala judikatura týkající se přístupu veřejnosti k informacím o platech osob placených z veřejných rozpočtů. Ovšem jen ze samotného faktu, že pro žalobce je jeho příběh stále živý, neboť se jej osobně dotýká, nelze usuzovat na to, že více než deset staré události a informace jsou stále způsobilé vyvolat relevantní veřejnou debatu. Nelze také přehlédnout, že žalobce informace o celkové výši příjmů dotčených osob již v minulosti získal a k vyvolání diskuze o věcech veřejného zájmu je mohl využít. Nyní v podstatě žádá obdobné informace, jen jinak (podrobněji) strukturované, neboť chce prostřednictvím nově vyžádaných informací zpochybnit pravdivost těch dříve poskytnutých. Krajský soud ale žalobcovy důvody v této části nepřesvědčily, neboť – jak uvedl již ve svém předchozím rozsudku – *„jeho pochybnosti mu žalovaný v rámci dřívějšího řízení (vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 53/2015) vysvětlil, proto tento důvod nijak nesvědčí o veřejném zájmu na poskytnutí žádaných informací. S tímto vysvětlením (žalobce si neuvědomil, že konkrétní výši příjmů ovlivňují další faktory – dovolená, nemocenská, odpracované hodiny) přitom žalobce v žalobě nepolemizuje.“* Nutno dodat, že přesvědčivé vysvětlení svých pochybností nenabídl žalobce ani v doplnění žaloby či v ústním přednesu před soudem. Nezbyvá tak, než spolu s Nejvyšším správním soudem konstatovat, že chce-li si žalobce jen „ověřit“ správnost již dříve poskytnutých informací, není to důvodem, který by ospravedlnil poskytnutí informace o platu za dlouhých deset let. K ověření některých údajně nepřesných

informací předaných magistrátem (např. stran souhlasu Ing. S. se zpřístupněním výše jeho platu), by pak poskytnutí požadovaných informací ani nijak přispět nemohlo.

28. Nic nového nepřinesly ani poukazy na údajné manipulace s veřejnými zakázkami. I ty už byly součástí dřívější žalobcovy argumentace a Nejvyšší správní soud v nich nespatřuje důvod pro tak excesivní odkrytí soukromí bývalých a současných zaměstnanců magistrátu, jakého se snaží domoci žalobce. Nic na tom nemění ani tvrzení žalobce, že nežádoucí praktiky mají mít počátky již v době působení bývalého tajemníka, Ing. M. Pokud by manipulace s veřejnými zakázkami a odměňování úředníků za ně na magistrátu již skončily, pak je otázkou, jak velký zájem veřejnosti může vyvolat pranýřování více než deset staré a již úspěšně vykořeněné praxe. A kdyby naopak tehdejší nezdravý trend přetrvával do dnešní doby, pak by mělo zcela postačovat, že žalobce poukáže na podobné případy z posledních několika let. To by mělo být dostačujícím podkladem, pokud by chtěl například vyvolat veřejnou diskuzi o systémové změně v odměňování magistrátních úředníků, o posílení kontrolních mechanismů na magistrátu apod.
29. Pokud jde o nově udávané důvody, ani tyto nevyhodnotil krajský soud po zralé úvaze jako dostatečně přesvědčivé. Žalobce zejména poukazoval na to, že tajemník rozhoduje na magistrátu o mimořádných odměnách a fakticky nikdo jeho rozhodování nekontroluje. Soud ovšem nevidí žádnou souvislost mezi faktem, že tajemník podle své vůle rozhoduje o výši mimořádných odměn pro vedoucí úředníky magistrátu a mezi informací o výši jednotlivých složek jeho vlastního platu, které by žalobce chtěl znát. Vždyť o pohyblivé složce platu tajemníka rozhoduje podle žalovaného primátor města (a odpovídá to i obecné zkušenosti). Ze žalobcova písemného podání ani ústního přednesu není soudu jasné, o jaké věci veřejného zájmu by chtěl vlastně prostřednictvím informací o výši platu tajemníka vyvolat diskuzi. Pokud by se mělo jednat o výši odměn, jež tajemník rozděljuje vedoucím odborů na magistrátu, proč potom žalobce žádá o výši platu samotného tajemníka? A co se týká platu ředitele městské policie, žalobce netvrdí, že by snad i on by patřil mezi ty osoby, jimž tajemník schvaluje mimořádné odměny. I kdyby tomu ale tak bylo, opět není soudu zřejmé, proč by k vyvolání veřejné diskuze nemělo postačovat, když žalobce poukáže na aktuální praxi, tj. na výši odměn přidělených řediteli městské policie v posledních několika letech.
30. Poukazy na své údajné zastrašování v médiích ze strany místní politické reprezentace žalobce nijak nekonkretizoval. Soudu není zřejmé, jak by toto tvrzení mohlo odůvodnit poskytnutí informací o platech magistrátních úředníků z dávnější minulosti. Snad tím chtěl žalobce podpůrně demonstrovat, že jeho téma je ve Zlíně stále živé? Jenže důvody, jež žalobce výše uváděl pro odkrytí řadu let starých informací o platech, soud nepřesvědčily. A mediální reakce regionálních politiků na žalobcovy občanské aktivity sama o sobě nepředstavuje potenciál k debatě o výši platů magistrátních úředníků. Obzvláště ve vztahu k dlouhému období, za něž je žalobce požaduje.
31. Krajský soud v obecné rovině dodává, že poskytnutí informace o výši platu představuje vždy zásah do soukromého života dotčeného příjemce veřejných prostředků. Proto je třeba zvažovat, nakolik je tento zásah odůvodněný právem jiné osoby svobodně vyhledávat a šířit informace. Obě práva je nutné vyvážit a zásah do nich omezit na nejmenší možnou míru tak, aby z nich zůstalo zachováno co nejvíce. Pokud jde o institut svobodného přístupu k informacím, ten by měl podle Ústavního soudu sloužit k naplňování své funkce, tj. kontrole věcí veřejných ze strany občanské společnosti.

Neměl by se tudíž stávat nástrojem k ukájení osobní zvědavosti nebo vyřizování si starých účtů s konkrétními osobami.

32. Tímto prizmatem nahlížel krajský soud na nynější případ. Dospěl k závěru, že důvody, jež žalobce uvedl, jej opravňují k přístupu k platovým informacím za kratší období, než za jaké je požadoval. Když soud zvažoval, jak dlouhé období je z pohledu důvodů uváděných žalobcem přiměřené, a dospěl k závěru, že žalovaný by měl žalobci poskytnout informace o platech svých úředníků za poslední 3 kalendářní roky před podáním žádosti. Jde o dostatečně dlouhou dobu, aby se mohly projevit i setrvalejší trendy v platové politice magistrátu, např. pravidelné vyšší odměňování určité osoby oproti jiné osobě na srovnatelné pozici. Zároveň nejde o dobu příliš vzdálenou. I pokud by například určitý magistrátní úředník ukončil své působení ve veřejné službě těsně před podáním žalobcovy žádosti, musel by počítat s tím, že přinejmenším po dobu tří let ještě mohou být okolnosti jeho působení na dřívější pozici (včetně výše platu) předmětem zájmu veřejnosti. Informace o platech starší než tři roky už nemají potenciál vyvolat diskuzi o věcech veřejného zájmu – nebo alespoň o tom žalobce soud v nynějším případě nepřesvědčil.

IX. Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu zčásti důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na to, že soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti v celém rozsahu, nařídil žalovanému poskytnout žalobci část požadovaných informací (§ 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím) ve lhůtě podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve zbylém rozsahu neshledal soud žalobcův nárok na poskytnutí informací důvodným. Sám ovšem nemohl jeho žádost o informace ve zbytku odmítnout, proto věc vrací v této části žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný poskytne žalobci informace podle výroku II tohoto rozsudku, a dále rozhodne o odmítnutí žádosti v tom rozsahu, který nepokrývá informační příkaz vydaný krajským soudem.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci úspěch (soud napadené rozhodnutí zrušil), proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Strana žalující náklady vyčíslila na 31 537 Kč (č. l. 210 soudního spisu). Soud ze spisu ověřil, že zástupce strany žalující učinil celkem 6 úkonů právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], čtyři písemná podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby, repliky k vyjádření žalovaného, vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření žalobce v novém řízení před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a konečně též účast na soudním jednání dne 22. 6. 2022 nepřekračující 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Soud pro pořádek, uvádí, že v předchozím rozsudku neuznal jako úkon právní služby vyjádření žalobce ze dne 9. 7. 2020 k duplice žalovaného, neboť tam žalobce jen shrnul svá dosavadní tvrzení a krátce reagoval na vyjádření žalovaného; nyní již zástupce toto podání jako úkon ani

neuplatnil. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zmocněný advokát je plátcem DPH, tento nárok se proto zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 26 684 Kč (6 x 4 114 Kč).

35. V souvislosti s účastí na jednání dále náleží náhrada cestovních výdajů vypočítaných na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Advokátní kancelář má sídlo na adrese Převrátelská 330, Tábor, jednání krajského soudu se konalo v jeho sídle na adrese Rooseveltova 16 v Brně. Z údajů na serveru mapy.cz soud zjistil, že délka trasy je 336 km (2 x 168 km; šlo o nejrychlejší, nikoliv nejkratší trasu, přesto soud dospěl k jinému číslu než žalobcův zástupce, který své tvrzení o délce trasy nijak nedoložil). Za každý 1 km jízdy se podle § 157 odst. 3 zákoníku práce přiznává základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel podle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce nejméně 4,20 Kč, aktuálně ji však na hodnotu 4,70 Kč zvyšuje § 1 písm. b) vyhlášky č. 51/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška“). Soud proto zvolil tuto hodnotu a dospěl k částce 1580 Kč (336 x 4,70 Kč; zaokrouhлено na celé koruny nahoru podle § 183 odst. 5 zákoníku práce). Pokud jde o výdaje na pohonné hmoty, podle technického průkazu předloženého advokátem je palivem použitého vozidla benzín 95 oktanů a jeho kombinovaná spotřeba pro městský a mimoměstský provoz u daného vozidla činí 6 l/100 km (§ 158 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s příslušnými evropskými předpisy). Advokát neprokázal cenu nakoupených pohonných hmot žádným dokladem, udal však cenu 37,10 Kč/l, která je výrazně nižší, než jakou by soud určil v souladu § 158 odst. 3 zákoníku práce odkazem na § 4 písm. a) vyhlášky, dle kterého by činila 44,50 Kč/l. Proto soud vyšel z ceny paliva udávané advokátem. Jako náhrada za pohonné hmoty tak přísluší částka 748 Kč (0,06 x 336 x 37,10 Kč; zaokrouhлено na celé koruny nahoru podle § 183 odst. 5 zákoníku práce). Za účast na jednání je nutno dále přiznat náhradu za promeškaný čas advokáta strávený cestou do místa jednání a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Doba jedné cesty činí podle zadání trasy na serveru mapy.cz 2 hod 1 min, soud proto přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu ve výši 1 000 Kč (10 x 100 Kč). Celkem tedy v souvislosti s jednáním přísluší náhrada ve výši 3 328 Kč, po započtení DPH ve výši 21 %, tj. ve výši 698,88 Kč, jde o částku 4 026,88 Kč.
36. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 30 710,88 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 33 710,88 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.
37. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení zúčastněným osobám žádná povinnost uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 6. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu